

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 434/2025
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Република Србија - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Суботици, против туженог „Гаврић промет“ д.о.о. Футог, чији је пуномоћник Мирослав Љубоја, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 10.737,04 евра у динарској противвредности, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4452/23 од 05.03.2025. године, у седници одржаној дана 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4452/23 од 05.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4452/23 од 05.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Суботици П 109/2022 од 24.05.2023. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у производној 2016/2017 години исплати динарску противвредност 10.737,04 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања са припадајућом каматом од 01.11.2017. године до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати. Обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 60.750,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4452/23 од 05.03.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о његовој ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени ревизијског суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује ревизијски суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата динарске противвредности износа од 10.737,04 евра по средњем курсу НБС на дан плаћања - на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у производној 2016/2017 години са припадајућом законском затезном каматом. Према утврђењу нижестепених судова, тужени нема закључен уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини са Министарством пољопривреде, па је закључак нижестепених судова да тужени предметну парцелу користи без правног основа за агроекономску 2016/2017 годину и да тужени дугује износ од 914,04 евра по хектару, односно укупно 10.737,04 евра са каматом, сагласно одредби члана 219. Закона о облигационим односима у вези са чл. 62. ст. 5. Закона о пољопривредном земљишту. Наведеном одредбом Закона о пољопривредном земљишту је прописано да ако правно односно физичко лице користи пољопривредно земљиште у државној својини без правног основа, односно супротно одредбама овог закона, дужно је да за коришћење тог земљишта плати троструки износ највише просечне постигнуте цене по хектару на територији округа на којој се налази пољопривредно земљиште које се користи без правног основа. Ако лице не изврши обавезу плаћања, јединица локалне самоуправе дужна је да скине усеви на основу акта свог надлежног органа. Самим тим, према становишту нижестепених судова, није било разлога да се судови баве питањем да ли је земљиште поводом којег се потражује у овом поступку накнада за коришћење – обрадиво пољопривредно земљиште. Висина накнаде утврђена је на основу површине која је уписана у листу непокретности за предметну парцелу, а имајући у виду и записник у којем је иста утврђена и на који није било примедби. Законски заступник туженог и АА, који је потписао предметни записник, јесу супружници, па је према становишту нижестепених судова АА у смислу чл. 62. ст.1. тач. 2. Закона о привредним друштвима, као супруг законског заступника туженог и као повезано лице, заједнички деловао и предузимао радње у име туженог приликом састављања записника о инспекцијском надзору и приликом изласка инспектора на лице места.

Дати разлози нижестепених судова, у прилог свему горе наведеном, у складу су са актуелном судском праксом и правним схватањима Врховног суда. Тужени не даје разлоге који оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији са разлога прописаних чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом се не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Не указује се на постојање ширег друштвеног или правног значаја због којег би требало дозволити одлучивање о посебној ревизији у циљу размотрња правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, не наводи се ни то да постоји потреба за новим

тумачењем материјалног права примењеног у побијаној пресуди. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права, сама по себи не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 10.10.2022. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 10.737,04 евра, у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази ревизијски цензус од 100.000,00 динара, прописан чланом 485. Закона о парничном поступку, то Врховни суд налази да ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић